

Κεφ.18- Τέλος της Επανάστασης- Ελληνική ανεξαρτησία

Μετά τη ναυμαχία του Ναυαρίνου, τον Οκτώβριο του 1827, οι Έλληνες κατάλαβαν ότι η απελευθέρωσή τους δεν θα αργούσε.

Ο Αγώνας αναζωπυρώθηκε:

- ❑ Ο Κάρολος Φαβιέρος με τακτικό στρατό αποβιβάστηκε στη Χίο.
- ❑ Δυνάμωσε η επαναστατική δραστηριότητα στην Κρήτη,
- ❑ Πόλεις και χωριά της Στερεάς Ελλάδας, (η Θήβα, η Λιβαδειά, η Άμφισσα, το Καρπενήσι και το Μεσολόγγι) απελευθερώθηκαν από τον Δημήτριο Υψηλάντη, τον Κίτσο Τζαβέλα και άλλους οπλαρχηγούς.

Οι νίκες των Ελλήνων και η προσπάθεια του Καποδίστρια να έχει καλές σχέσεις με τις Μεγάλες Δυνάμεις, βοήθησαν στη διεύρυνση των συνόρων του ελληνικού κράτους.

Η Υψηλή Πύλη, από την πλευρά της, κρατούσε αδιάλλακτη στάση.

Απέρριπτε κάθε συζήτηση για αυτονομία ή ανεξαρτησία της Ελλάδας.

Ωστόσο, η ήττα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στον Ρωσοτουρκικό Πόλεμο του 1828-1829, ανάγκασε τον Σουλτάνο να αρχίσει διαπραγματεύσεις.

Οι Άγγλοι και οι Γάλλοι, για να περιορίσουν την αυξημένη συμπάθεια των επαναστατημένων Ελλήνων, προς τους Ρώσους, πρότειναν την ανεξαρτησία της Ελλάδας.

Έτσι, τον Φεβρουάριο του 1830 υπογράφηκε στο Λονδίνο από τις τρεις συμμαχικές Δυνάμεις (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία) η πολιτική ανεξαρτησία της Ελλάδας.

Τα σύνορά της έφταναν στη γραμμή Αχελώου - Σπερχειού ποταμού.

Δυο χρόνια αργότερα, το 1832, τα σύνορα του ελληνικού κράτους διευρύνθηκαν στη γραμμή Αμβρακικού κόλπου – Παγασητικού κόλπου. Τα νέα σύνορα αναγνωρίστηκαν και από την Υψηλή Πύλη.

Έπειτα από δέκα χρόνια συγκρούσεων, η ύπαρξη ανεξάρτητου ελληνικού κράτους, αναγνωρισμένου από τις Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής, ήταν πλέον γεγονός...

Γλωσσάρι

Αδιάλλακτος: Ανένδοτος, άκαμπτος, αυτός που αρνείται κάθε συμβιβασμό.

Αυτόνομο κράτος: Αυτοδιοικούμενο και αυτοτελές, αλλά εξαρτώμενο από άλλο κράτος.

Ανεξάρτητο κράτος: Ελεύθερο, που δεν εξαρτάται από κανέναν.